

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 20/05/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 132

Bài học hôm trước, Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta rằng nếu là người Đại thừa thì tâm địa phải thanh tịnh, xa lìa “*vọng tưởng phân biệt chấp trước*”. Còn người giả trang hình tướng hoạt bát, rộng mở nhưng trong tâm đầy vướng mắc thì không thể gọi là người Đại thừa.

Ngày nay hiện tượng giả trang này rất phổ biến. Họ có thể nói đến “*buông xả*” nhưng mọi thứ xung quanh họ, họ đều mua rất nhiều tiền. Tâm lượng như vậy không phải là tâm lượng thanh tịnh của một người Đại thừa.

Hòa Thượng dạy chúng ta phải hiểu cho rõ ý nghĩa trong lời Phật dạy - “*Nguyện giải Như Lai chân thật nghĩa*”. “*Nguyện*” không phải là cầu nguyện với Phật mà là “*thật làm*”, càng “*thật làm*” nhiều bao nhiêu thì càng hiểu sâu hơn bấy nhiêu. Làm miệt mài dài lâu trong một năm, hai năm chưa đủ mà phải là nhiều năm thì chân thật nghĩa của Như Lai sẽ hiện bày ngay nơi nội tâm của mình. Nhờ đó “*pháp hỷ sung mãn*” nên việc “*thật làm*” của chúng ta lại thêm mạnh mẽ hơn.

Giống như khi chúng ta “*thật làm*” theo lời Cha Mẹ dạy và khi chúng ta được làm Cha Mẹ, chúng ta mới hiểu công lao, tấm lòng Cha Mẹ chỉ muốn mang điều tốt đến cho chúng ta. Người học Phật cũng thế càng “*thật làm*” theo giáo huấn của Phật Bồ Tát Thánh Hiền thì mới hiểu hết ý nghĩa của Phật Bồ Tát Thánh Hiền truyền đạt cho chúng ta, càng làm theo các tấm gương đức hạnh thì càng hiểu tấm lòng của người xưa sao mà thuần khiết.

Người xưa có câu: “*Đọc sách ngàn lần nghĩa kia tự hiểu*” và với viết thư pháp, nếu có thể viết chữ ngàn lần thì nghĩa kia cũng tự hiểu. Qua nhiều lần luyện từng nét chữ, chúng ta mới có thể nắm được nguyên lý sử dụng bút lông, nguyên lý viết từng nét đẹp, đến lúc đó, chúng ta có thể điều khiển theo ý mình lúc nào cần nhấn, cần dừng, lúc nào cần hát lên, cần ngoạch xuống.

Tu hành nơi nhà Phật là phải “*buông xả*” được “*năm dục sáu trần*” tiền tài, danh vọng, sắc đẹp, ăn uống, ngủ nghỉ. Việc này tuy khó nhưng vẫn có thể làm được. Những thứ này mà không xem nhẹ thì chúng ta có dụng công đến mấy cũng chỉ là làm cho dễ coi chứ chưa có lực. Ví dụ có nhiều người luôn sợ Ma nhưng lại có nhiều người nghèo không có nhà nên phải ra nghĩa địa để ở. Sự sợ hãi đó chính là do chấp trước.

Cho nên chỉ cần tan nhạt, xả chấp trước thì mọi việc trên thế gian không còn khó nữa. Nếu có ai làm được, nếu thái tử Tất Đạt Đa làm được, Hòa Thượng Tịnh Không làm được từ 36 tuổi đã “*Tam Bất Quán*” thì chúng ta cũng làm được. Hòa Thượng đến thế gian bằng hai bàn tay trắng và khi ra đi cũng hai bàn tay trắng, không có gì để di chúc lại. Ngài đến như một lữ khách và ra đi như một lữ khách. Đó chính là tấm gương “*buông xả*” cho chúng ta.

Mấy ngày nay trên mạng đang ồn ào nhiều thông tin cho nên người xưa thích tìm về những nơi a lan nhã, không ai gây phiền não thì mới giải thoát được. Hòa Thượng từng nói người tìm về trốn tịch tịnh mới là người có trí tuệ vì họ nhận ra được “*danh vọng lợi dưỡng*” là thứ ràng buộc, phiền phức, sẽ làm cho mình phiền não.

Hòa Thượng lại nhắc chúng ta phải tu hạnh Phổ Hiền. Đó là hạnh “*Hiếu và Kính*”. Trong Tịnh Độ tông có câu là “*Người không tu hạnh Phổ Hiền thì không thể vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc*”. Câu này chính là trên Kinh Vô Lượng Thọ: “*Hàm cộng tuân tu Phổ Hiền Đại sĩ chi đức*”.

Hòa Thượng giải thích thêm: “*Cả thầy bộ Kinh Hoa Nghiêm chính là điển phạm của hạnh Phổ Hiền. Trong Kinh Hoa Nghiêm có một lý luận rất tường tận, đầy đủ. Đó là Thiện Tài đồng tử biểu diễn cho chúng ta thấy 53 lần tham học. Ở các ngành các nghề, Thiện Tài đều dùng tâm chân thành, cung kính đến cầu học*”. Ngài thấy cái tốt thì học, cái xấu thì phản tỉnh cảnh giác. Những việc đã từng làm sai thì mau sửa, nếu chưa làm sai thì đừng nên làm cái xấu đó.

Hòa Thượng khẳng định: “*Đặc sắc của hạnh Phổ Hiền là tâm hạnh rộng lớn, bình đẳng*”. Tâm rộng lớn là tâm dung chứa được tất cả một cách bình đẳng. Hiện tại tâm chúng ta mới dung chứa được người mình thích, mình ưa chứ chưa ôm được cả những người mình ghét. Chúng ta chỉ tốt đối với người đối xử tốt với chúng ta chứ chưa đối xử tốt với người hại mình. Cho nên Hòa Thượng nhắc chúng ta có những hạng người hằng ngày luôn thể hiện bề ngoài hoạt bát với tâm lượng rộng, nhưng bên trong nội tâm lại chấp trước.

Hòa Thượng nói: “*Chỉ cần viễn ly được tất cả phân biệt chấp trước thì không luận là Thánh Nhân hay phàm phu trong hoàn cảnh sống thế nào hay hành động tạo tác ra sao thì đều có thể gọi là hạnh Phổ Hiền. Nội dung của nó thì phong phú muôn vẻ muôn màu. Trong tâm này không có thiện ác, phải quấy, tà chánh. Tất cả đều là bình đẳng cung kính*”.

Chúng ta tự quán chiếu thấy tâm mình rất nhỏ, chưa đạt đến chỗ quảng đại, bình đẳng. Một người 20-30 năm trước làm chúng tôi giận thì bây giờ gặp lại, trên ý niệm, chúng tôi vẫn giận khuôn mặt ấy mặc dù trên hành động không có gì và bản thân người ta vẫn không biết. Điều này cho thấy tâm mình vẫn còn có ngăn để chứa điều bất thiện.

Trong tâm còn có thiện ác, phải quấy, tà chánh thì vẫn còn có phân biệt. Không thể nói mình tu tâm phân biệt thì mình có thể làm mọi điều sai trái, phá giới, phạm trai mà chẳng phân biệt đúng sai. Một người xa lìa được vọng tưởng, phân biệt thì cả tâm và hành động của họ đều đạt đến thuần tịnh thuần thiện cho nên họ đâu cần phải phân biệt thiện ác, phải quấy, tốt xấu nữa.

Mình còn thấy có người thiện, người tốt, người giúp mình để mình cung kính, vậy thì vẫn còn là phân biệt, không phải là bình đẳng cung kính. Trong mười nguyện của Phổ Hiền Bồ Tát cho thấy đối với người thuần thiện thuần tịnh thì chúng ta lễ kính, tán thán, còn nếu không thì chúng ta vẫn lễ kính nhưng không tán thán.

Hòa Thượng nói: ***“Phàm phu có cách nghĩ cách làm tương đối và đối lập thì không phải là hạnh Phổ Hiền cho nên không thể viên thành được quả Phật. Hạnh Phổ Hiền không phải là làm ở bề ngoài mà phải là công phu ở trong nội tâm của chính mình. Trên đề Kinh Vô Lượng Thọ bắt đầu từ Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Giác chính là dạy chúng ta tu hạnh Phổ Hiền.***

“Trong tâm chúng ta còn rất nhiều những tiêu chuẩn thì đây chính là nguồn gốc căn bản của phiền não. Tóm lại mà nói tâm không thanh tịnh, không bình đẳng. Đây chính là Ma chướng!” Chúng ta rõ ràng là luôn mang tiêu chuẩn của mình để áp đặt lên người khác. Đây chính là tâm không thanh tịnh, không bình đẳng, cũng chính là nghiệp chướng.

Ngài tiếp lời: ***“Nguyên tắc tu hành của Phật, Bồ Tát chính là Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Giác thể nhưng Phật, Bồ Tát ở thế gian đối nhân xử thế tiếp vật ngay trong cuộc sống thường ngày thì có muôn hình muôn vẻ.”*** Các Ngài có muôn hình muôn vẻ nhưng luôn ở trạng thái Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Giác còn chúng ta đầy rẫy phiền não, phân biệt, chấp trước.

Hòa Thượng nói: ***“Cho nên Bồ Tát nói trung đạo. Trung đạo là hiểu được thuận với hoàn cảnh, thích ứng với hoàn cảnh, phương tiện khéo léo”*** Ngày nay chúng ta gọi là hòa nhập mà không hòa tan. Chúng ta sống giữa những người tham vọng hưởng cầu nhưng chúng ta vẫn giữ được tâm mình chính là cảnh giới này.

Hòa Thượng từng nói: ***“Phật pháp viên dung không chướng ngại”***. Có lần Ngài đến một khách sạn thì gặp một người quen đang tổ chức tiệc cưới, lúc đó có rất nhiều vị Đại sứ của các nước có mặt. Họ liền mời Hòa Thượng vào chung vui nhưng trên mặt bàn toàn sơn hào hải vị, không có đồ chay. Hòa Thượng cũng nâng ly chúc mừng mọi người. Ngài cho biết nhờ điều này mà Ngài có thời gian mang đạo lý, chuẩn mực của Phật Bồ Tát Thánh Hiền nói với những người có tầm ảnh hưởng lớn.

Hòa Thượng nói: ***“Phàm phu chúng ta tâm không thanh tịnh. Trong hoàn cảnh phức tạp mà xem thấy không thanh tịnh thì liền nghĩ tưởng xăng bậy. Khi đã nghĩ tưởng xăng bậy thì càng làm càng sai, càng cảm thấy lo lắng.***

“Vi sao vậy? Vi tâm mình không thanh tịnh, không bình đẳng, còn tâm của Phật Bồ Tát là thanh tịnh, là bình đẳng cho nên trong mọi hoàn cảnh, các Ngài có trí tuệ nên xử lý mọi sự mọi việc rất vừa vặn, thích hợp”. Chúng ta, tâm không thanh tịnh, không bình đẳng nên khi xử lý mọi việc có thể dư hoặc thiếu mà không vừa vặn. Cho nên tốt nhất là những việc gì gần với ***“Tài Sắc Danh Thực Thù”*** thì cố gắng mà xa lánh, còn việc lợi ích chúng sanh thì nỗ lực mà làm.

Có câu rằng ***“yếu đừng ra gió”*** vì vậy, mình đừng nghĩ độ được người ta, đến khi gặp hoàn cảnh mới thấy động tâm, mình chưa độ được người ta đã bị người ta độ mình rồi. Trình độ hiện tại của chúng ta mới ở mức một người tập tu. Chúng ta xúc cảnh đều sanh tình, đều khởi tâm động niệm tức là gặp ***“Tài Sắc Danh Thực Thù”*** thì đều dính ***“Tài Sắc Danh Thực Thù”***.

Cho nên chúng ta phải tránh duyên, đừng cho mình có cơ hội để khởi tâm động niệm. Nếu chúng ta gần ***“danh vọng lợi dưỡng”***, tiền tài, vật chất thì ***“danh vọng lợi dưỡng”***, tiền tài, vật chất sẽ làm chúng ta khởi tâm động niệm. Hòa Thượng từng nhắc với số tiền ít thì chúng ta chưa động tâm nhưng với số tiền nhiều gấp 3 gấp 5 lần thì dè chừng có thể sẽ động tâm.

Tâm cảnh của người muốn xuất ly tam giới gồm dục giới, sắc giới và vô sắc giới thì phải hoàn toàn ***“buông xả”***. Đây là tổng cương lĩnh tu hành cao tột của nhà Phật. Có câu chuyện về Ngài Nan Đà đã xuất gia theo Phật nhưng tâm còn mong nhớ người vợ nên Phật dùng phương tiện hóa độ, giúp ông đoạn trừ ái dục. Phật dẫn ông lên cung trời thấy được các thiên nữ xinh đẹp, nhờ đó Ngài Nan Đà mới xả ly được tâm mê luyến người vợ và quyết tâm theo Phật tu hành.

Phải xả ly như ví dụ mà Hòa Thượng nói là khi phát tâm niệm Phật đạt trình độ công phu ở mức Vua trời Đế Thích đến nhường nửa cung trời Đao Lợi mà tâm vẫn không hề tham luyến. Người có tâm như vậy mới đúng là xả ly, mới có thể vãng sanh.

Chúng ta ngày nay có rất nhiều chấp trước vụn vặt nên đó là nguyên nhân vì sao chúng ta không thể thoát khổ. Chúng ta là những người tập tu nên ***“yếu không ra gió”***, luôn phải tránh duyên, đặc biệt duyên liên quan đến ***“danh vọng lợi dưỡng”*** còn những việc lợi ích cho mọi người thì tích cực làm./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!